

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS sodba Pdp 1194/2012

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2013:PDP.1194.2012

Evidenčna številka: VDS0010578

Datum odločbe: 16.05.2013

Senat: Borut Vukovič (preds.), Valerija Nahtigal Čurman (poroč.), Silva Donko

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - kršitev obveznosti iz delovnega razmerja - hujša kršitev - znaki kaznivega dejanja - naklep

Zveza: ZDR člen 33, 35, 110, 111, 111/1, 111/1-1, 111/1-2. KZ-1 člen 170, 171, 197, 197/1.

Jedro

ZDR za podajo izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi ne zahteva, da bi kršitev pogodbenih obveznosti morala imeti hujše posledice, pač pa določa le, da delodajalec lahko delavcu izredno odpove pogodbo o zaposlitvi, če delavec naklepoma ali iz hude malomarnosti huje krši pogodbene ali druge obveznosti iz delovnega razmerja, kot to določa 2. alineja 1. odstavka 111. člena ZDR.

Za spoštovanje cestno prometnih predpisov je nedvomno odgovoren tudi sopotnik, pri čemer je zagotovo nepravilno in neprimerno, da dve osebi sedita na istem sedežu in tudi nista pripeti z varnostnim pasom, kar sicer tudi predstavlja prometni prekršek. Tožnik je s tem, ko ni bil pripet in je kot voznik-mentor dovolil, da se v sprednjem delu kabine reanimobila, kjer je prostor zgolj za dve osebi, poleg voznika in tožnika samega pelje tudi tretja oseba, ki prav tako ni bila pripeta, zagotovo huje kršil predpise o varnosti in zdravju pri delu. Navedeno kršitev je mogoče storiti zgolj namenoma, saj je tožnik, kot voznik-mentor vedel, da je takšno ravnanje prepovedano, pa je kljub temu dovolil, da so se spredaj vozile tri namesto dovoljenih dveh oseb. Izkazan je naklep, zato je podana kršitev po 2. alineji 1. odst. 111. čl. ZDR.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje.

Tožena stranka sama krije svoje pritožbene stroške.

Obrazložitev

Sodišče prve stopnje je izdalo sodbo, s katero je razsodilo, da se ugotovi, da je izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi z dne 28. 3. 2011 nezakonita (I. točka) ter da tožniku ni zakonito prenehala pogodba o zaposlitvi in s tem delovno razmerje z dnem 1. 4. 2011 (II. točka). Odločilo je, da je tožena stranka dolžna tožniku za čas od 2. 4. 2011 do 18. 10. 2011 priznati vse pravice iz delovnega razmerja po pogodbi z dne 25. 8. 2008 z aneksom z dne 11. 10. 2008 za delovno mesto srednji zdravstvenik v urgentnem vozilu, mu zagotoviti vpis delovne dobe v matično evidenco ZPIZ in mu za ta čas obračunati in izplačati pripadajoče plače po pogodbi o zaposlitvi, odvesti akontacijo dohodnine in prispevke ter neto zneske plačati skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od vsakega 18. dne v mesecu za neto znesek preteklega meseca, vse v roku 15 dni pod izvršbo (III. točka). Odločilo je, da je tožena stranka dolžna tožniku plačati odškodnino v znesku 8.442,00 EUR in sicer v 15 dneh po prejemu pisnega odpravka sodbe, pod izvršbo (IV. točka). Zavrnilo je za 11.558,00 EUR višji zahtevek iz naslova odškodnine (V. točka). Odločilo je, da tožena stranka krije svoje stroške postopka in je dolžna na račun Delovnega sodišča v ... št. ..., sklic ... plačati 226,08 EUR stroškov postopka v roku 8 dni po prejemu tega odpravka sodbe, po izteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi, pod izvršbo (VI. točka).

Tožena stranka zoper ugodilni del sodbe vlaga pravočasno pritožbo iz vseh pritožbenih razlogov po 338. čl. ZPP ter pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi, izpodbijani del sodbe pa spremeni tako, da tožbeni zahtevek v celoti zavrne. Sodišče nepravilno ugotavlja, da tožnik ni kršil predpisov s področja varnosti v cestnem prometu. Prekršek je storjen s strani vsakega potnika v vozilu, ki ni pripet z varnostnim pasom, kar je kršitev pogodbenih obveznosti. Tožnik ni bil pripet z varnostnim pasom, kar je kršitev. Kršitev (sedenje dveh oseb na enem sedežu brez pripetega varnostnega pasu) je že samo po sebi grob poseg v varnost ljudi in premoženja in to ne glede na to, da hujše posledice niso nastale. Tožnik je nedvomno ogrožal svojo varnost in varnost drugih udeležencev prevoza. Tožnik je bil tudi tisti, ki je bil kot vodja izmene in starejši voznik v celoti odgovoren za pravilnost transporta, kar je potrdil tudi priča A.A., ki ji je bil tožnik mentor. Sodišče prve stopnje v zvezi s presojo kaznivega dejanja šikaniranja ni v zadostni meri upoštevalo prizadetosti B.B., pa tudi ne tehtnosti sporočil, ki jih je tožnik B.B. poslal po Facebooku. B.B. je imela tudi podplutbo, torej konkreten dokaz o fizičnem nasilju in prisiljenju k neugodnemu položaju. Drži sicer, da med tožnikom in B.B. ni navezne okoliščine delovnega razmerja, vendar pa je treba upoštevati, da sta bila oba napotena k opravljanju del in nalog, kot sodelavca z natančno opredeljeno delovno obveznostjo, zato je zagotovo tožnikovo dejanje mogoče presojati po 6.a. čl. ZDR. Ugotovitev, da je B.B. prostovoljno sedela na tožnikovih nogah, in da se jo je tožnik dotaknil zgolj slučajno, zaradi utesnjenosti, je popolno nasprotje dejanskemu stanju. B.B. je vsekakor imela možnost premisliti o dogodku, saj je pričala na obravnavi v zvezi z izredno odpovedjo pri toženi stranki dne 28. 3. 2011, njen opis pa se je skladal z njeno pisno izjavo z dne 3. 3. 2011. Odločitev sodišča je zato v nasprotju z izvedenimi dokazi. Sodišče prezre izpovedbo C.C., vodje reševalne službe, ki je pojasnil, da je bil obema, tako tožniku kot A.A. položaj poznan, pojasnil je, kakšen je režim sedenja v reševalnem vozilu in izrecno potrdil, da je za te nepravilnosti odgovoren tožnik. Sodišče prezre tudi izpovedbe prič D.D., E.E. in F.F. glede neprijetnosti na porodniškem oddelku, zlasti pa glede prizadetosti B.B.. Tožena stranka poudarja, da vsi dokazi potrjujejo dejstvo, da so iskali možnost zaposlitve, vendar je niso našli. Sodišče je ponovno zaslišalo zakonitega zastopnika, ki je še dodatno pojasnil in podkrepil svoje izjave, da glede na težo kršitve, nadaljevanje delovnega razmerja ni bilo več mogoče. Tožnik je kršil tudi 35. čl. ZDR. Priča G.G. je izpovedala, da je na oddelku zaradi tega dogodka prišlo do velikih neprijetnosti. Ker pa je tožena stranka zoper tožnika ukrepala, se v Splošni bolnici ... niso odločali o ukrepih zoper toženo stranko. Sodišče prve stopnje izveden dokaz ogleda vozila razlaga napačno. Namen ogleda je bilo ugotoviti, ali je imela B.B. možnost, da se med vožnjo prestavi v zadnji del avtomobila. Sodišče je ugotovilo, da takšne možnosti ni bilo. Vozilo je bilo potrebno ustaviti in B.B. se je takoj, ko se je vozilo ustavilo, presedla v zadnji del avtomobila. Če bi ji bil prvi del vožnje všeč, se nato gotovo ne bi presedala nazaj. Tožena stranka se ne strinja z dokazno oceno sodišča. Tožnik je ob presedanju B.B. zagotovo zadržal v naročju, takšen položaj pa

je B.B. preprečeval, da bi sama odprla vrata kabine in se presedla v zadnji del vozila. Drsna vrata reanimobila je zelo težko odpreti, saj so specialna. Če tožnik ne bi imel namena, da bi v kabini sedela tudi B.B., bi ji še preden je v Ljubljani vstopila v reanimobil od zunaj pokala, da v kabini ni prostora za oba in ji tako sploh ne bi omogočil vstopiti spredaj, namesto tega pa je sam vstopil in čakal, da vstopi tudi ona. Tožena stranka priglaša pritožbene stroške postopka.

Pritožba ni utemeljena.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo sodbo v izpodbijanem delu v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z 2. odstavkom 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP – Ur. l. RS, št. 26/99 s sprem.) in po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7. in 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke 2. odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri navedenem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni zagrešilo absolutnih bistvenih kršitev določb postopka, pravilno in popolno je ugotovilo dejansko stanje ter v poglavitnem delu tudi pravilno uporabilo materialno pravo.

Tožnik se zoper izpodbijano sodbo ni pritožil, zato je njen zavrnilni del (V. točka izreka) že postal pravnomočen in ni predmet pritožbenega preizkusa.

Pritožbeno sodišče je v navedenem sporu že odločalo. S sklepom opr. št. Pd 1175/2011 z dne 28. 3. 2012 je v izpodbijanem delu sodbo sodišča prve stopnje razveljavilo in v tem obsegu zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje. Glede na obseg pritožbe, ki jo je vložila zgolj tožena stranka, je tako postala pravnomočna sodba sodišča prve stopnje opr. št. Pd 194/2011 z dne 18. 10. 2011, po kateri tožniku pogodba o zaposlitvi in s tem delovno razmerje preneha dne 18. 10. 2011, to je z dnem zaključka glavne obravnave pred sodiščem prve stopnje v prvem sojenju. Pravnomočna je postala tudi odločitev (tč. V) o zavrnitvi reintegracijskega zahtevka v delu, ko tožnik zahteva, da ga tožena stranka pozove nazaj na delo in o zavrnitvi zahtevka za priznanje pravic za čas od sklepa o prepovedi opravljanja dela z dne 11. 3. 2011 do 1. 4. 2011. Pravnomočno je bilo odločeno tudi o stroških postopka (tč. VII) v znesku 495,00 EUR.

Pritožbeno sodišče uvodoma ugotavlja, da zatrjevana bistvena kršitev določb pravnega postopka ni podana. Za kršitev iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP bi šlo, če bi imela sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih se ne bi mogla preizkusiti. Po presoji pritožbenega sodišča izpodbijana sodba takih pomanjkljivosti nima, saj ima razloge o vseh odločilnih dejstvih. Glede vseh navedb se sodišču ni potrebno opredeljevati. Bistveno je namreč, da je vsaki stranki zagotovljena pravica, da se v postopku izjavi, da navaja dejstva in predlaga dokaze. Pravici stranke, da se v postopku izjavi, ustreza obveznost sodišča, da navedbe vzame na znanje, pretehta njihovo relevantnost ter se opredeli le do tistih, ki so bistvenega pomena za odločitev. Načelo kontradiktornosti ne zavezuje sodišča k izvajanju vseh predlaganih dokazov in k opredeljevanju do vsake izjave ter vseh navedb strank. Navedena pravila je sodišče prve stopnje pravilno upoštevalo.

Sodišče prve stopnje je tudi po ponovljenem postopku ugotovilo, da je izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi tožniku z dne 28. 3. 2001 nezakonita. Pritožbeno sodišče v celoti sprejema dejanske in v pretežni meri tudi pravne razloge iz izpodbijane sodbe. Sodišče prve stopnje je po oceni sodišča druge stopnje skrbno in prepričljivo dokazno ocenilo izvedene dokaze, razlogi sodišča prve stopnje so razumljivi in življenjski, dokazna ocena sodišča prve stopnje pa je tudi v celoti skladna z metodološkimi napotki iz 8. čl. ZPP, tako da sodišče druge stopnje z dokazno oceno sodišča prve stopnje v celoti soglaša. Drugačne pritožbene navedbe v tej smeri pomenijo izpodbijanje dokazne ocene, s katero pritožbeno sodišče soglaša, zato jih pritožbeno sodišče zavrača kot neutemeljene. V zvezi s pritožbenimi navedbami, ki so odločilnega pomena pa dodaja

naslednje:

Tožena stranka neutemeljeno navaja, da sodišče prve stopnje zavezujejo pravna stališča, zavzeta v obrazložitvi sklepa instančnega sodišča. Absolutno zavezujoči viri prava so le akti zakonodajalca (oziroma ustavodajalca), bodisi slovenskega bodisi evropskega. Ustava in zakonodaja, ratificirani mednarodni sporazumi, evropska zakonodaja, zato predstavljajo t.i. primaren vir prava. To so tisti viri, ki zarisujejo okvir prava na abstraktni ravni. Namen sodišč je polnjenje vsebine v okvir prava z njegovo konkretizacijo in razlago. Po Zakonu o sodiščih so zavezujoča le (načelna) pravna mnenja vrhovnega sodišča in še to zgolj za senate vrhovnega sodišča, ki so sprejeli določeno mnenje.

Sodišče prve stopnje je navedlo, da je tožena stranka spoštovala določbe Zakona o delovnih razmerjih (Ur. l. RS, št. 42/2002 – 103/2007 – ZDR), pri čemer je odpoved podala pravočasno, tožniku je omogočila zagovor v razumnem roku in s tem mu ni kršila pravice do obrambe. Tožniku je tožena stranka podala izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi št. ... z dne 28. 3. 2011, v kateri je tožniku očitala kršitev pogodbenih obveznosti na podlagi 1. alineje 1. odstavka 111. člena ZDR, ki ima vse znake kaznivega dejanja in zaradi kršitve pogodbenih obveznosti iz hude malomarnosti na podlagi 2. alineje 1. odstavka 111. člena ZDR in sicer zaradi dogodka, ki se je pripetil dne 25. 2. 2011 na poti iz Ljubljane v Celje, ki se je zgodil okoli 18. ure, kot je opisala B.B., pri čemer so bili v rešilnem avtomobilu voznik A.A. in tožnik reševalec.

Sodišče prve stopnje navede, da prekršek po 102. členu Zakona o varnosti v cestnem prometu stori voznik, pri čemer je za spoštovanje in eventualne kršitve cestno prometnih predpisov odgovoren voznik, kar ne drži v celoti, saj voznik ne more biti odgovoren za sopotnika, ki se ne pripne z varnostnim pasom v avtomobilu. Sodišče tudi navede, da mora po določilu 33. člena ZDR delavec spoštovati in izvajati predpise o varnosti in zdravju pri delu ter pazljivo opravljati delo, da zavaruje svoje življenje in zdravje ter življenje in zdravje drugih oseb, pri čemer je neprimerno in v nasprotju z načeli varnega opravljanja dela vožnja dveh oseb na enem sedežu, brez pripetega varnostnega pasu, kar dejansko pomeni nespoštovanje predpisov o varnosti in zdravju pri delu, saj je vsaki osebi poznano, da se v času vožnje motornega vozila ne sedi tako, da bi dva sedela na enem sedežu in posebej ne tako, da bi ena oseba sedela na drugi osebi (v naročju). V nadaljevanju pa sodišče prve stopnje po oceni pritožbenega sodišča zmotno navede, da ta kršitev, ker ni imela hujših posledic in ker naj ne bi bil izkazan naklep ali vsaj huda malomarnost, ne zadošča za izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi. ZDR za podajo izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi ne zahteva, da bi kršitev pogodbenih obveznosti morala imeti hujše posledice, pač pa določa le, da delodajalec lahko delavcu izredno odpove pogodbo o zaposlitvi, če delavec naklepoma ali iz hude malomarnosti huje krši pogodbene ali druge obveznosti iz delovnega razmerja, kot to določa 2. alineja 1. odstavka 111. člena ZDR. Dejstvo je, da je za spoštovanje cestno prometnih predpisov nedvomno odgovoren tudi sopotnik, kot to pravilno navaja pritožba, pri čemer je zagotovo nepravilno in neprimerno, da dve osebi sedita na istem sedežu in tudi nista pripeti z varnostnim pasom, kar sicer tudi predstavlja prometni prekršek. Tožnik je s tem, ko ni bil pripet in je kot voznik-mentor dovolil, da se v sprednjem delu kabine reanimobila, kjer je prostor zgolj za dve osebi, poleg voznika in tožnika samega pelje tudi B.B., ki prav tako ni bila pripeta, zagotovo huje kršil predpise o varnosti in zdravju pri delu. Navedeno kršitev je mogoče storiti zgolj namenoma, saj je tožnik, kot voznik-mentor vedel, da je takšno ravnanje prepovedano, pa je kljub temu dovolil, da so se spredaj vozile tri namesto dovoljenih dveh oseb. V tem delu torej pritožbeno sodišče ne soglaša z materialnopravno oceno sodišča prve stopnje, da je izkazana zgolj huda lahkomiselnost. Izkazan je naklep, zato je tudi v celoti podana kršitev po 2. alineji 1. odst. 111. čl. ZDR.

Sodišče v nadaljevanju obrazloži, da v konkretnem primeru tožnikovo ravnanje nima znakov kaznivega dejanja po 171. členu Kazenskega zakonika – spolno nasilje, ki ga stori tisti, kdor uporabi silo ali zagrozi

osebi drugega ali istega spola z neposrednim napadom na življenje ali telo in jo tako prisili, da stori ali trpi kakšno spolno dejanje, ki ni zajeto v 170. členu KZ-1 (t.j. posilstvo). V tem delu pritožbeno sodišče soglaša z materialnopravno oceno izvedenih dokazov in je zato ne ponavlja. Niti dejansko stanje, kot ga je zatrjevala tožena stranka, niti dejansko stanje dogodka, kot ga je ugotovilo sodišče prve stopnje, namreč ne dajeta podlage za materialnopraven zaključek, da so bili podani znaki kaznivega dejanja spolnega nasilja.

Enako velja za materialnopravno stališče sodišča prve stopnje, da niso podani znaki kaznivega dejanja šikaniranja na delovnem mestu po določilih 197. člena KZ-1. Sodišče se v tem delu pravilno sklicuje na sodbo Vrhovnega sodišča RS opr. št. I Ips 7226/2009, iz katere izhaja, da je za storitev kaznivega dejanja šikaniranja na delovnem mestu po 1. odstavku 197. člena KZ-1 potrebno ponavljajoče se in sistematično ravnanje storilca. V konkretnem primeru pa je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da je prišlo le do enkratnega dogodka dne 25. 2. 2011, na poti iz Ljubljane v Celje. Tudi sicer tožena stranka ni dokazala, da bi tožnik B.B. nadlegoval. Sodišče prve stopnje je v ponovljenem postopku opravilo ogled vozila, pri čemer je ugotovilo, da je bilo vsako lagodno presedanje izključeno, pri čemer to ni moglo ostati neznano nobenemu udeležencu prevoza (torej niti B.B.), ugotovilo je, da sta bila tožnik in B.B. v neprimernem položaju že v času, ko je vozilo še stalo (kar nenazadnje tožniku očita tudi tožena stranka sama), zato je popolnoma logično in življenjsko ocenilo, da bi lahko B.B., če bi se počutila tako nelagodno, kot to zatrjuje tožena stranka, odprla vrata kabine in se presedla v zadnji del vozila oz. zahtevala od tožnika, da vrata kabine odpre (če so se težje odpirala) zato, da se bo lahko presedla v zadnji del vozila. Dejansko zato ni mogoče očitati tožniku, da je B.B. proti njeni volji zadrževal v naročju od Ljubljane do postanka na Trojanah. Pritožbeno sodišče je v navedeno še toliko bolj prepričano iz razloga, ker B.B., ko je bila zaslišana kot priča, o dogodku ni želela izpovedovati (list št. 213), zaradi česar je ostalo nerazjasnjeno, zakaj se je B.B., ki je odrasla in odgovorna oseba, sploh usedla v prvi del vozila in v takšnem položaju vztrajala, po tistem, ko je (še preden so se odpeljali) videla in je tudi sama lahko ocenila, da bo takšna vožnja neugodna, nevarna in v nasprotju s cestnoprometnimi predpisi. Da je B.B. prostovoljno sedela v tožnikovem naročju pa je nenazadnje potrdil tudi A.A., ki je bil priča obravnavanemu dogodku, in za katerega tekom postopka tožena stranka ni zatrjevala, da bi bil iz takšnega ali drugačnega razloga morda motiviran, da ne bi izpovedoval po resnici, zaradi česar je sodišče prve stopnje utemeljeno verjelo njegovi izpovedbi.

Sodišče prve stopnje se je tudi argumentirano in ne zgolj pavšalno, kot to zatrjuje tožena stranka, opredelilo do izjave priče B.B., iz katere je razvidno, da ji je tožnik poslal tudi preko Facebooka še dve sporočili s prošnjo za prijateljstvo. Pravilna je ocena, da navedenega ni mogoče obravnavati v smislu nasilja, saj poskus komuniciranja preko odprtega profila na socialnem omrežju (Facebook) ni prepovedan, oseba, ki ji je prošnja za prijateljstvo poslana, pa po svoji volji odloči, ali bo prošnja za prijateljstvo sprejela ali ne. Prav tako lahko profil nastavi tako, da sprejema sporočila zgolj od svojih prijateljev in ne tudi od tretjih oseb. Pravilna je zato ocena, da tožnik B.B. z dvema sporočiloma preko socialnega omrežja ni nadlegoval, pri čemer pa gre tudi sicer izpostaviti, da se ta komunikacija ni zgodila na delovnem mestu, saj kaj takšnega tožena stranka niti ne zatrjuje. Tožniku torej v zvezi z dogodkom z dne 25. 2. 2011 ni mogoče očitati niti kaznivega dejanja po 197. čl. KZ-1, niti kršitve določbe 6a. čl. ZDR. Nasprotne pritožbene navedbe so zato neutemeljene.

Tožniku je torej dokazano, da je s tem, ko je dopustil vožnjo treh oseb v sprednjem delu reanimobila, vedoč, da je takšna vožnja prepovedana, hujše kršil predpise iz varnosti in zdravja pri delu, vendar pa mora biti za zakonitost izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi izpolnjen tudi nadaljnji pogoj, to je, da delovnega razmerja, ob upoštevanju vseh okoliščin in interesov pogodbenih strank, ni mogoče nadaljevati niti do poteka odpovednega roka (1. odst. 110. čl. ZDR). Ta pogoj v konkretnem primeru ni bil izpolnjen, kot je to pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje. Tudi iz ponovljenega dokaznega postopka namreč izhaja, da je tožena stranka

iskala možnosti za nadaljevanje dela tožnika na drugem delovnem mestu. Zakoniti zastopnik tožene stranke H.H. dr. med., je že v prvem postopku pojasnil, da je bila ena od variant, o kateri so razmišljali ta, da bi tožnika razporedili drugam. V ponovljenem postopku je zakoniti zastopnik sicer to izjavo omilil in pojasnil, da so takšno rešitev iskali zgolj za čas postopka izredne odpovedi, torej začasno, vendar ker je I.I., dr. med., ki je bil član posvetovalne komisije, nedvomno izpovedal, da so razmišljali, kam bi tožnika premestili, če bi ostal pri toženi stranki, je sodišče prve stopnje pravilno ocenilo, da je tožena stranka dejansko iskala možnost za nadaljevanje dela tožnika na drugem delovnem mestu in tako pravilno zaključilo, da iz navedenega razloga ni podan pogoj iz 1. odst. 110. čl. ZDR. Na to, da ta pogoj ni izpolnjen pa kaže tudi dejstvo, da je tožnik sicer veljal za dobrega delavca, kar je izpovedala priča C.C., ki je bil tožniku nadrejen, in ki je tožniku po prenehanju delovnega razmerja napisal maksimalno dobro priporočilo (A19), za katerega je pojasnil, da dejansko odraža tožnikovo strokovnost in odnos do dela. Ta priča je pojasnila tudi, da obravnavani dogodek ni vplival niti na tožnikovo delo, saj je delo opravljal z enakim zanosom, niti na delo in odnose na sami reševalni postaji. Tudi navedeno pritožbeno sodišče utrjuje v prepričanju, da je bilo s tožnikom vsekakor možno nadaljevati delo vsaj do poteka odpovednega roka. Vsi pogoji za izredno odpoved niso bili podani, zato je sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da je izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi nezakonita.

Tožena stranka je v pritožbi v celoti izpodbijala del sodbe, s katero je bilo tožbenemu zahtevku ugodeno. To velja tudi za odločitev v zvezi z dosojeno odškodnino po 118. čl. ZDR. Glede tega dela zahtevka je pritožba neobrazložena, zato je pritožbeno sodišče odločitev sodišča prve stopnje v tem delu preizkusilo le glede bistvenih kršitev določb postopka in zmotne uporabe materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da je odločitev sodišča prve stopnje tako procesno kot materialnopravno pravilna. Sodišče prve stopnje je tožniku namreč prisodilo šest povprečnih plač (... EUR), kar je glede na kriterije, ki jih je upoštevalo (tožnikova starost, izobrazba, delovne izkušnje, pridobljena dodatna izobraževanja in osebne lastnosti), ustrezno nadomestilo za reintegracijo, takšna odmera pa tudi ne odstopa od drugih podobnih primerov, ki jih je najti v sodni praksi (npr. opr. št. Pdp 376/2011).

Z ozirom na obrazloženo, in ker tožena stranka ne navaja drugih razlogov, ki bi bili odločilni za drugačno presojo v tem sporu, je pritožbeno sodišče pritožbo tožene stranke zavrnilo in potrdilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje (353. čl. ZPP).

Tožena stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka, ker s pritožbo ni uspela in ker v sporih v zvezi z obstojem ali prenehanjem delovnega razmerja po določbi 5. odstavka 41. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1 – Ur. l. RS, št. 2/2004 in 10/2004) delodajalec krije svoje stroške postopka ne glede na izid pravde, razen če je delavec z vložitvijo tožbe ali z ravnanjem v postopku zlorabljal procesne pravice, kar pa pritožbeno sodišče ni ugotovilo.

Datum zadnje spremembe: 12.09.2013